

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej ul. w G.
przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w G.
- następcy prawnemu upadłego "T. "
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii

przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z „naruszenia przepisu art. 509 § 1 k.c. w związku z art. 514 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że właściciele nieruchomości położonych w budynkach przy ul. M. w G. przelali na powódkę uprawnienia z tytułu gwarancji, rękojmi oraz roszczenia za wady nieruchomości wspólnej oraz balkonów i tarasów, a także wszelkie roszczenia odszkodowawcze, na mocy zawartych umów cesji, pomimo umownego ograniczenia przelewu wierzytelności zawartego w umowach o wybudowanie lokalu mieszkalnego oraz mimo braku pisemnej zgody Inwestora - pozwanej na dokonanie przelewu wierzytelności”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skonfrontowanie argumentacji, na którą powołała się pozwana w celu wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z argumentacją przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącej o oczywistej

zasadności skargi kasacyjnej. Trzeba zauważyć, że powódka zgłosiła roszczenie zasądzenia na jej rzecz kwoty oznaczonej z pozwie wskazując, iż znajduje to usprawiedliwienie zarówno w przepisach o rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, a mianowicie poszczególnych lokali mieszkalnych sprzedanych przez pozwaną członkom wspólnot, jak i w przepisie art. 471 k.c. w związku z wadliwym wykonaniem przez pozwaną umów ustanowienia odrębnej własności lokali i ich sprzedaży. W ustaleniach stanowiących podstawę rozstrzygnięcia nie ma mowy o tym, by w umowach sprzedaży lokali strony tych umów ustanowiły jakieś ograniczenia cesji wierzytelności, jakie mogą wynikać dla obu jej stron z tej umowy, a w szczególności ograniczenia identyczne z tymi, które strony zamieściły w umowach zobowiązujących do wybudowania lokali i ich przyszłego przeniesienia na poszczególnych nabywców. Kwestia rozciągnięcia zakazu cesji wierzytelności z umów zobowiązujących do wybudowania lokali na umowy sprzedaży poszczególnych lokali nie była w okolicznościach sprawy oczywista. Wykluczył ją Sąd Okręgowy, gdyż nie poczynił uzasadniających taki pogląd ustaleń faktycznych, a Sąd Apelacyjny nie miał podstaw i powodów, by ustalenia te w tym aspekcie uzupełniać czy zmieniać, gdyż pozwana nie zgłosiła co do tych okoliczności i ich oceny materialnoprawnej jakichkolwiek zarzutów w apelacji. Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). W takich też granicach rozpoznana została apelacja powoda w niniejszej sprawie, o czym świadczy odniesienie się przez Sąd Apelacyjny do poszczególnych zarzutów powoda podniesionych w apelacji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

